



Een gesloten Boek kan niet spreken

Voor deze overdenking lezen we een tekstgedeelte uit Jeremia. Dit bijbelboek is in een heel persoonlijke stijl en heel beeldend geschreven.

Jeremia moet wel erg visueel ingesteld zijn. Hij was waarschijnlijk iemand die God zag als de pottenbakker en de mens als klei. Als je dit bijbelboek leest dan merk je dat Jeremia de relatie tussen mens en God zag als een heel intieme en persoonlijke relatie. Deze week las ik een tekst die mij bepaalde bij een eigenschap van mijzelf die misschien ook wel door u herkend wordt.

Jer. 13: 1-8

1 De HEER zei tegen mij: 'Koop een linnen gordel en bind die om je middel; zorg dat hij niet nat wordt.' 2 Ik kocht een gordel, zoals de HEER mij opgedragen had, en bond die om mijn middel. 3 Hierna richtte de HEER zich opnieuw tot mij: 4 'Ga met de gordel die je gekocht hebt en die je om je middel draagt naar de Perat en verberg hem daar in een rotsspleet.' 5 Ik verborg de gordel bij de Perat, zoals de HEER mij opgedragen had. 6 Geruime tijd later zei de HEER: 'Ga naar de Perat en haal de gordel tevoorschijn, die je daar op mijn bevel verborgen hebt.' 7 Ik ging naar de Perat, haalde op de plaats waar ik hem verborgen had de gordel tevoorschijn en zag dat hij vergaan was. Hij diende nergens meer toe.

De Heer wilde Jeremia duidelijk maken dat er een einde zou komen aan de roem van Juda en Israël. Maar toen ik deze tekst een paar keer had gelezen, moest ik aan het volgende denken:
Ik ben iemand die restjes van eten niet snel weg zal gooien, maar in een

bakje in de koelkast bewaart voor een ander moment. En als ik dan besluit de koelkast weer eens schoon te maken dan kom ik nog wel eens een bakje tegen waarvan de inhoud er toch iets anders uit is gaan zien dan ik erin had gestopt. Er was een andere cultuur in ontstaan. Ook neem ik mij elke keer weer voor om mij niet te laten verleiden door reclames als 'drie halen, twee betalen' en dan weer een aantal pakjes of blikjes van het één of ander in te slaan, want je weet maar nooit. Mijn zoon kent mij inmiddels en als hij weer eens thuis komt dan heeft hij de aardigheid om de voorraadkast in te duiken en alle potjes en blikjes demonstratief in de keuken neer te zetten, want zij hebben allemaal een verlopen datum op het dekseltje staan. Weg ermee! Mam, leer je het nou nooit! Maar ik troost mij met de gedachte dat ik niet de enige ben die zo nu en dan bijzondere culturen heeft groeien in de koelkast. Waarom ik dit persoonlijke met u deel? Misschien wel om een bepaalde karaktertrek onder de aandacht te brengen. Hebt u nooit iets weggezet met de bedoeling er op een later tijdstip iets mee te doen en dan er achter te komen dat het verrot is of dat het bedorven is?

Jeremia ging terug naar de plaats waar hij de gordel verborgen had, met waarschijnlijk in gedachte deze op een later tijdstip weer te gebruiken, maar de gordel was vergaan. De gordel was onbruikbaar geworden. Met dit beeld van een kledingstuk wilde God het volk Israël duidelijk maken hoe na ze Hem aan het hart lagen en hoeveel Hij van zijn volk hield. Een gordel werd strak om de middel gebonden net onder het hart. Maar zij hadden zich van Hem afgekeerd. Zij hadden Gods Woord verborgen, weggedaan en vergeten met als resultaat dat het slecht zal gaan met het volk van Israël.

Wij moeten het Woord van God niet wegstoppen en pas te voorschijn halen als het ons uitkomt. Iemand heeft ooit eens de volgende betekenis aan de letters B. I. B.L. E. gegeven: **B**asic **I**nstruction **B**efore **L**eaving **E**arth (basis instructie voordat men het leven op aarde verlaat). De Bijbel is bedoeld om als levende gids in ons leven te dienen en niet om in de boekenkast gezet te worden. De Bijbel is een levende gids, die ons elke dag tot steun wil zijn. We kunnen er zo veel kracht uit putten. We worden door de woorden getroost en bemoedigd. God spreekt tot ons door de woorden in de Bijbel en dan is het zo jammer als de Bijbel pas ter hand genomen wordt als we in de problemen zitten of ons ellendig voelen. Zoals het volk Israël door God geliefd werd, zo mogen wij ook weten dat God van ons houdt en bij ons wil zijn.

Misschien heeft u ooit eens een liefdesbrief gekregen. Heeft u die brief ver weg gestopt of nam u hem telkens weer op om 'm nog eens, en nog eens te lezen? Bij mij was het laatste het geval.

Zo wil God dat wij zijn Woord steeds weer ter hand nemen en gaan lezen. Op die manier kan Hij tegen ons zeggen hoeveel Hij van ons houdt en voor ons wil zorgen.

Willemijn Bakkes, uw pastor

Over de liefde

Over de dieperliggende oorzaken van de kredietcrisis is al veel geschreven. Hebzucht, van burgers en bankiers, wordt veel genoemd. Een originele invalshoek kwam ik een tijdje terug tegen in NRC Handelsblad. Columnist Johan Schaberg noemde liefdeloosheid als een van de hoofdoorzaken van de wereldwijde crisis. Waarbij liefde moet worden begrepen als een van de zeven deugden, naast moed, rechtschapenheid, realiteitszin, matiging, geloof en hoop.

Een deugd is een levenshouding, waarin we ons bewust kunnen oefenen en trainen. Het beoefenen van 'liefde' betekent dat je beseft dat je met allerlei touwtjes vastzit aan de ander, en dat je zelf schade lijdt als er met die ander (de geliefde) iets gebeurt. Volgens Schaberg zijn veel bedrijven en banken liefdeloos behandeld door hun bestuurders en toezichhouders. Een mooi voorbeeld daarvan geeft het boek 'De prooi', over de teloorgang van het eens zo fiere ABN Amro.

Probleem is volgens Schaberg, dat over liefde niet gesproken wordt in de directiekamers. Het is haast een taboe in de wereld van financiën en zaken. Liefde wordt gezien als iets voor de privé-sfeer, voor mammies en baby's, of voor popsongs. We hebben het ten onrechte gereduceerd tot bepaalde emoties, golven die je stuurloos maken. Ons hoofd doet niet meer mee als het om de liefde gaat. Terwijl liefde als deugd juist actief en stuurbaar is: een bewuste keuze. Deze invalshoek zien we ook terug in het Bijbelwoord: Heb uw naaste lief als uzelf.

Algert



Ronald en Janneke

Jouw hand en mijn hand
Met Zijn hand verbonden
Jouw hart en mijn hart met Zijn liefde omringd
Jouw leven en mijn leven
Tot Zijn eer samengebracht

Op woensdag 17 februari 2010 zeggen wij eindelijk "Ja!"

Wij kijken er naar uit om deze bijzondere dag met jou/ jullie te vieren.

Uiterlijk 18.45 uur worden jullie verwacht in de Baptistengemeente Silo. Alwaar om 19.00 uur onze trouwdienst plaats vindt, waarin wij ons huwelijk in Gods handen willen leggen.

Aansluitend willen wij ons "Ja!" vieren in de Tuinzaal.

Afgelopen maand

Zondag 10 januari

Thema: Om nieuwe wijn vragen

Voorganger: Willemijn Bakkes

Vanochtend begint de dienst een beetje anders als we gewend zijn er staat een auto voor de deur geparkeerd en er staan microfoons in de zaal, vandaag worden er namenlijk opnames gemaakt die volgende week uitgezonden zullen worden op de radio.

We lezen vandaag uit Psalm 94, Jesaja 62 en Johannes 2. En aan de hand daarvan vragen we ons af: durft u om nieuwe wijn te vragen? Jezus is uitgenodigd op een bruiloftsfeest, en Maria krijgt in de gaten dat de wijn bijna op is. Zij gaat naar Jezus toe en vraagt Hem of Hij iets kan doen, Jezus antwoordt haar: Wat verwacht u van mij? Wat wilt u dat ik eraan doe? Maria gaat niet met Hem in discussie maar vertrekt naar de bedienden en zegt hen om te doen wat Jezus hen vraagt. Maar waarom doet Maria dat, misschien zet God haar wel in om iets te laten gebeuren maar met welk doel? Maria gelooft diep in het feit dat er meer is dan Jezus meer is als haar zoon. En de bedienden? Zij doen wat Maria hen heeft gevraagd, zij gaan naar Jezus toe en doen wat hij hen opdraagt en zo veranderd het water in de wijn. Wijn van de beste soort en in overvloed, maar met welk doel? De wijn is als een zegen over het feest, een teken van de overvloed en kracht die hij ons wil geven. Wijn die op is en het feest zal eindigen, ons leven waar we de zin niet meer in zien. Nieuwe wijn geeft nieuwe zin en invulling aan ons feest. Zolang wij ons richten tot Hem en doen wat hij van ons vraagt, geloof hebben en houden in zijn goedheid. Want hij wil ons helpen zolang wij er maar voor openstaan en er wat mee durven doen. En die hulp zal niet altijd direct komen op een manier die wij verwachten maar misschien wel uit onverwachte hoek. Maar Hij gaat met ons mee en hoe hij het toont dat merken wij zodra het zover is. Want Hij gaat met ons mee en laat niet los het werk dat Hij begonnen is.

Martijn

Zondag 17 januari

Voorganger in deze dienst was ds. Tjeerd de Graaf; pianist Peter Spreeuwiers en lector Arno Weerstra en medewerking werd verleend door het Silo combo waar enkelen verhinderd waren door

omstandigheden, maar weer door anderen werd aangevuld. Laten we blij zijn met zoveel muzikale en zangtalenten in ons midden.

In deze dienst mochten we een verscheidenheid in belevingen waarnemen. Dit gebeurde door het lied. De Wijding waar geloof hoop en liefde centraal mochten staan. Die moment van stilte, een stilte die aangenaam aandeed, een rustpunt in dat dagelijkse leven. De Schriftlezing was uit Jesaja 62: 1-5 en Johannes 2:1-11 waaruit de overdenking mocht plaats vinden, met als thema DE WIJN IS OP. Ja, als de wijn op is, wat dan. Als de wijn op is dan is het gedaan met het feest. Jezus komt hier op deze bruiloft, waar Hij, met Zijn familie en discipelen waren uitgenodigd. Jezus' zijn hier op deze bruiloft is niet zo maar toevallig. Je komt iedere keer weer voor verassingen te staan, want er is zo veel te beleven in dit Bijbelgedeelte en je moet er voor oppassen om niet te veel te eigen fantasieën aan de haal te gaan. Maar er is feest, overdrachtelijk, een feest waar liefde een grote rol in speelt. Bij een feest hoort wijn en als de wijn op is, wat dan. Het verhaal zou dan ten einde zijn, met als nasleep een grote schande. Maar het verhaal gaat verder, via de moeder van Jezus gebeurt er een wonder, want de wijn is niet op en Jezus gaat hier een begin maken met Zijn doel en zet Zijn eerste stap om de mens in nood tegemoet te komen. Het feest kan doorgaan, omdat er een helpende hand werd aangereikt en deze helpende hand van Jezus, mogen wij voortzetten. Want op onze pelgrims reis zullen we de medemens tegen komen, waar de wijn op is, figuurlijk gesproken. Mag ik dan dat wonder zijn in Gods hand zodat er weer feest mag zijn, bij mijn medemens?

Na het zingen van een lied, nogmaals een moment van stilte, even een moment van bezinning, om te overdenken wat tot ons kwam en terwijl de stilte al weer aan het wegebben was en de draaimolen van het dagelijkse leven weer op gang kwam, kwam er een oud lied bij mij op. *Wij rizen met elkander, wij wandelen hand in hand. De één zij tot troost voor de ander, op weg naar het vaderland. Komt sterkt op nieuw de moed. Weest rustiger en blijer, van aardse banden vrijer U wacht een eeuwig goed.*

Ja. WAAR WATER WIJN WORD.

Voorbede werd gevraagd voor Dik en Heleen. En mochten deze dienst verlaten onder de zegen van God.

Oeds

Zondag 24 januari 2010
 thema: Vandaag gebeurt het
 voorganger Jaap Boeschoten

We lezen vandaag uit: Psalm 145, Jesaja 61 en Lucas 4.
 De lezing uit het oude testament is gelinkt aan die uit het nieuwe testament: Wat Jezus hier las uit Jesaja zijn hele mooie woorden. Grote hoge idealen. Is het haalbaar zo'n prachtige profetie, woorden die zo hoog, zo mooi zijn? Wat kun je er mee en komt zo'n profetie wel uit? In de tijd van Jesaja vroeg men dat zich ook af. Deze tekst heeft geklonken in Jeruzalem na de ballingschap in Babylon. Na de ballingschap van 70 jaar mocht men terug en wat zij daar aan troffen was een puinhoop. De tempel was verwoest, de muren neer gehaald. En daar heeft Jesaja gesproken tegen die kleine groep ballingen die terug is gekomen. Wat krijgen ze te horen: armen krijgen goed nieuws, verslagenen krijgen hoop, gevangenen worden vrijgelaten, geketenden worden losgemaakt, een genade jaar van de Heer wordt uitgeroepen, treurende worden getroost en de achterblijvers krijgen een troon. Alles opgeteld zijn dat 7 zegeningen. Jesaja spreekt hen moet in en verteld hen dat God hen niet alleen laat. Er zal weer hoop zijn God keert zich naar jullie om en hij wijst hen op de toekomst. Jullie zullen de dienaars van God genoemd worden, de uitverkorenen en de hele wereld zal het zijn en Jeruzalem zal hiervan het centrum zijn.

Een prachtige profetie waarvan men dacht: maar wanneer dan? en als wij nu terug kijken dan zien we dat een deel van de profetie al snel is uitgekomen. Alleen die bezettingen, Jezus leeft in de tijd van een van die bezettingen. De Romeinen zijn er de baas. Jezus staat nog aan het begin van zijn loop baan. Hij heeft al een aantal tekenen laten zien onder andere in Kanaän. En hij heeft zich voor bereid op zijn actieve leven. Zo moet het leven zijn vol van vreugde, vol van wijn. Na de 40 dagen in de woestijn keert hij terug naar het dorp waar hij vandaan komt en op de sabbat gaat hij naar de synagoge. En hij spreekt daar en wat hij zei spreekt de mensen aan. De geest van de Heer rust op mij om goed nieuws te brengen aan de armen. Ik ben gekomen om vrijheid te geven, blinden zullen zien, onder drukten worden vrijgelaten, ik kom jullie het jaar van Gods goedheid toezeggen, de profetie van Jesaja die over de toekomst ging, maar het klinkt nu alsof hij hen zegt dat het nu zover is. Het is lastig om te geloven, maar het komt uit, het gebeurt nu. Niet dat het nu gebeurt, maar je hoort hem in vervulling gaan. Dat is ook wat Jezus zegt. Je hoort hem in vervulling gaan. Het gaat niet om het uitkomen maar om het aankomen, het horen. En wat er gebeurt met de hoorders. Een profetie is geen voorspelling, maar een waarschuwing waarmee je verder kan om te zorgen dat het goed komt.

Het doet iets met jou en mij waardoor we anders gaan kijken en verder op weg kunnen gaan. We moeten in beweging komen om de profetie zijn werk te laten doen door ons.

Martijn

Zondag 31 januari
 Voorganger: Willemijn Bakkes
 Piano: Tim Borgdorff
 Lector: Joke van Laar

“Komt toch in ons midden, God die ik verwacht!” (Silo 211).
 Het thema verwachting komt in de liederen en gebeden naar voren. Wij verlangen naar ontmoeting, bidt Willemijn. En ook in Psalm 71 krijgt dit verlangen woorden: “Van jongs af vertrouw ik op U, al vanaf mijn geboorte steun ik op u.”
 Verwachten wij ook? Joke leest voor uit Jeremia en Lukas waar resp. Jeremia en Jezus centraal staan. Beide profeten, beide geroepen. Een profeet maakt zich niet snel populair. Jeremia wist dit en stond niet te trappelen, maar voelde zich toch geroepen. Jezus wist dit ook, maar was de van God gezondene. Jezus sprak in Nazareth en luidde een nieuwe periode in: Goed nieuws voor de armen, de blinden, de gevangenen en de verdrukten. God zag en ziet de vreemdeling. De mensen van Nazareth waren terughoudend. Jezus' eigen volk dacht gering over hem. Hij moest zichzelf eerst maar eens bewijzen. Er was geen verwachting. En een God die omziet naar alle mensen?
 Halverwege de preek is er een intermezzo en zingt Judith Boeschoten (onder begeleiding van oom Henk en vader Jaap) “I don't know how to love him”, een lied uit de rockopera Jesus Christ Superstar. In dit lied maakt Maria Magdalena duidelijk dat ze door Jezus is geraakt, dat hij haar veranderd heeft, dat hij anders is en niet is als andere mannen. Maar tegelijkertijd maakt hij haar 'bang' en weet ze niet goed hoe ze ermee moet omgaan, met zijn liefde die anders is.
 Willemijn gaat verder. Jezus geeft alle eer aan zijn Vader. Het is Gods liefde die mensen raakt, die een reactie teweeg brengt bij mensen. De Joodse inwoners van Nazareth werden bang en boos. Jezus was niet zoals zij verwachtten. Hoe reageren wij? Weten wij hoe wij moeten omgaan met zijn liefde? Jezus wil mensen vrijzetten, veranderen. Ga op weg met God en laat hem toe in je leven, dan worden we innerlijk veranderd. Of zoals we aan het eind van de dienst zongen: “Houd steeds in ons de toekomstmens ten doop.”

Marjanne

Regelrecht uit de raad

Soms zijn er in de Raad grote beleidsvraagstukken te bespreken en andere keren bestaat de agenda voornamelijk uit lopende zaken. Allebei even belangrijk. Het bepalen van beleid voor de komende tijd en daarnaast zorgen dat de zaken gaan zo als we graag willen dat ze gaan. Op de Raadsvergadering van 20 januari hebben we het voornamelijk over lopende zaken gehad. Bovendien hebben we de radio-uitzending van 17 januari geëvalueerd, alsmede de reacties daarop van bezoekers, luisteraars en medewerkers van de Zendtijd voor Kerken. Er zijn veel reacties binnengekomen bij het speciale telefoonteam. Onze pastor Willemijn Bakkes, die voorging in deze dienst, had voor een heel team gezorgd om de bellers te woord te staan. We hebben de indruk dat we een goed, eigentijds en aansprekend getuigenis hebben kunnen afgeven van wat ons bezielt. En dat we mooi beeld hebben kunnen schetsen van Silo, wie we zijn en waar we voor staan, en hoe wij graag met elkaar de dienst beleven. Heeft u de uitzending gemist of was u er niet bij tijdens de opname? Dan kunt u een cd met de opname ervan bij het secretariaat lenen (zie ook elders in de Regelrecht).

De raad is bezig met het voorbereiden van de evaluatie van Silo in de Steigers. Wij hebben daar een zaterdag in maart voor uit getrokken. Met de hele Combiraad gaan we de afgelopen jaren evalueren. Wat ging er goed, wat kan er nog beter?

Ter voorbereiding op deze dag wordt van de diverse taken van onze gemeente een verslag gemaakt; van het pastoraat, diaconaat, liturgie, catechese en de bestuurlijke raad. Daarna hopen we de gemeente te betrekken in de evaluatie en eventuele veranderingen met elkaar te bespreken.

Namens de raad
Harryet Eijkman

Een verrassend geheel

Vrijdag 22 januari werd in Silo een Vesperdienst gehouden. Een vesper?! Voor wie niet goed weet wat een vesper is (ikzelf een aantal jaar geleden ook niet) hieronder een korte uitleg. Vesper komt van vespera, wat Latijns

is voor avond. Een vesper is dus eigenlijk een avondgebed, waarbij de dag afgesloten wordt met een moment van bezinning waar stilte en contemplatie de boventoon voeren, maar waar ook veel gezongen wordt. Vanouds is het een Rooms Katholieke traditie dat zich in kloosters dagelijks herhaalt. Tegenwoordig hebben ook de protestante kerken de vesperdienst ontdekt en worden vespers daar steeds meer 'gemeengoed'. Het is een traditie die wij als baptisten eigenlijk niet zo goed kennen, maar misschien wel heel goed bij ons past.

De buurkerken Utrecht-Centrum organiseren sinds een aantal jaar ook Vesperdiensten. Meestal rondom een bepaald thema, verbonden aan het kerkelijk jaar. Zo stond afgelopen Vesper in het teken van de week van gebed voor de eenheid van de christenen. Het is mooi om daar als buurkerken uiting aan te geven in een gezamenlijke Vesperdienst. Als buurkerken vormen we een zeer verrassend geheel. De baptisten trekken samen op met Evangelisch-luthersers, Oud- en Vrije Katholieken, Remonstranten en Doopsgezinden (ja, er zijn er meer zo ;-)). Bijzonder, vind ik zelf, om ook hier ons baptistengetuigenis te laten horen. Een buitenkansje, toch?!

Tijdens de afgelopen Vesper werd er, zoals de gewoonte is, een gebed gebeden waarin de stad Utrecht centraal staat. Dit gebed wil ik u niet onthouden, daarom hieronder afgedrukt. De taal is u misschien wat vreemd, maar laat de woorden tot u doordringen. En... misschien bent u wel nieuwsgierig geworden naar het fenomeen Vesper. Ik nodig u van harte uit om er een volgende keer ook bij te zijn!

"Almachtige, gij die de Echte Werkelijkheid en Waarheid zijt, de gemeenschap van de Buurkerken Utrecht Centrum bidt U voor de stad Utrecht en zijn omgeving. Dat alle mensen die daar wonen en verblijven zich gedragen mogen weten door Uw alomtegenwoordige Liefde. In het bijzonder vragen wij U onze burgemeester en wethouders, de leden van de gemeenteraad en allen die werken aan het welzijn en het geluk van deze gemeenschap voortdurend te inspireren. Moge zij door Uw liefde en inspiratie geleid, tot helder inzicht komend, met liefdevolle wijsheid besluiten nemen die waarlijk dienstig zijn aan alle mensen in deze stad en daarbuiten. Door Christus onze Heer. Amen."

Marjanne Lam

Afrikaanse mijmeringen deel 1

Van 10 tm 20 januari bezocht ik Oeganda, samen met Algert en op uitnodiging van Victor en Bea Wildeman. Op de dag na aankomst waren we in de gelegenheid om met Victor de beruchte Luzira-gevangenis van Kampala te bezoeken en twee dagen later zat ik met Bea aan het sterfbed van een patient van het Mbarara Hospice. Om alles op een rij te krijgen nam ik mijn toevlucht tot schrijven en op donderdag 14 januari kwam het volgende op het papier:

Ik word stilgezet. Midden in een vol reisprogramma in Afrika en na een druk Kerstprogramma in Nederland. Ik heb donker Afrika in de ogen gekeken en Afrika heeft mij in de ogen gekeken. Mijn keuzes staan op scherp, voor werken met mensen in een rijk land, waar zovelen zo ontevreden zijn. Waar één dag detentie 350 euro kost, terwijl hier van datzelfde geld 350 mensen een hele dag kunnen eten en drinken. Ik ben stilgezet, door de ogen van die zieke gedetineerde Gotfrie, die door APP (African Prison Project) zal worden uitgekocht om in een hospice met morfine dus zonder pijn te kunnen sterven. Hij zei tegen ons: 'God has sent me angels', tegen ons, die alleen maar met geld en wat goede bedoeling hem kwamen opzoeken. Hij werd gezien in een massa van ongeziene mannen. Wat een onzin om over het bestaan van God of van engelen te discussieren, terwijl hier Zijn bestaan zichtbaar wordt gehoord en gezien!

Ik ben stilgezet door de ogen van die veeboer Samuel, 29 jaar en stervende in zijn hutje, omringd door vrouw en drie peuters. We brachten wat morfine, ik mocht hen van de hospice-nurse Betty wat geld toestoppen 'alleen omdat er vandaag een paar blanken op bezoek waren' en ik zag dat het Samuel wat troost gaf voor het afscheid. We namen foto's, voor later, om aan de kinderen te geven, om te verwerken, misschien. We hebben gebeden, gezongen voor Samuel, 'All over the world, the Spirit is moving...' hand in hand met elkaar, het was nog nooit zo waar voor mij, die tekst, dat ogenblik.

Ik ben stilgezet, dit keer niet door vermoedheid of rugpijn omdat ik te lang achter de compu had gezeten, maar door ogen van stervende Afrikanen. Was dat wat Christus zag toen Hij mensen zag lopen of liggen? Ik weet wel dat ik Jezus zag, daar in die vuile bajes, en in dat boerenhutje.

En ik weet dat ik leven mag, be-leven en door-leven mag, om te delen en te geven, en dat er zoveel meer is dan dat ik weet of denk te kennen. En dat ik dóórleven mag, niet doorrennen en doorgaan totdat ik er bij

neerval, maar dat ik tijd krijg en die mag nemen om te verstaan wat deze Afrikaanse ogen mij te zeggen hebben. Welk nummer in de Silobundel is het ook al weer: 'God heeft ons de tijd gegeven....' Dus minder snel, minder programma, maar meer tijd om te voelen en te doorleven waar het om gaat, en om wat waar is.

Arjan Noordhoek

Een pastoraal moment

Een andere kijk op geloven?

Iets om over na te denken

1 In het begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God.

14 Het Woord is mens geworden en heeft bij ons gewoond, vol van goedheid en waarheid, en wij hebben zijn grootheid gezien, de grootheid van de enige Zoon van de Vader.

Met deze woorden begint Johannes zijn evangelie.

Het Woord dat vlees geworden is. Het Woord werd mens, Jezus Christus, een mens met zintuigen. Zintuigen zoals wij die hebben. Jezus leefde, at en dronk, ademde, rook, proefde, hoorde, zag en voelde. Het Woord werd tastbaar.

Johannes begint zijn eerste brief met de woorden:

' Wat er was vanaf het begin, wat wij gehoord hebben, wat wij met eigen ogen gezien en aanschouwd hebben, wat onze handen hebben aangeraakt, dat verkondigen wij: het Woord dat leven is.

Wij hebben gehoord, wij hebben gezien en onze handen hebben aangeraakt.

Voor de meeste gelovigen betekent geloven: luisteren en gehoorzamen naar het Woord van God. Maar is geloven niet meer? Geloof kun je ook ervaren en dat ervaren is voor veel mensen, en zeker voor jonge mensen, steeds belangrijker geworden.

Om te kunnen ervaren hebben wij onze zintuigen nodig. In het O.T. zie je dat God juist deze ervaring gebruikt om de mens wakker te schudden. 'Voel en zie het maar eens, dan begrijp je misschien wat Ik bedoel.'

In hetzelfde jaar dat hij naar Asdod kwam, sprak de HEER tot Jesaja, de zoon van Amos: 'Leg het haren kleed dat je draagt af en trek je sandalen uit.' Jesaja deed dit, en liep naakt en barrevoets rond.

3 De HEER zei: 'Zoals mijn dienaar Jesaja drie jaar lang naakt en

barrevoets moet rondlopen, als teken en zinnebeeld voor Egypte en Nubië, 4 zo zal de koning van Assyrië alle Egyptenaren en Nubiërs, jong en oud, als krijgsgevangenen en ballingen wegvoeren: naakt en barrevoets, met ontbloot achterste – de schaamte van Egypte.

Ezechiël 4: 1-17

Mensenkind, neem een kleitablet voor je en teken daarop een stad: Jeruzalem. 2 Sla het beleg voor de stad, werp een belegeringswal op, maak een bestormingsdam, richt een legerkamp in en zet stormrammen om de stad heen. 3 Neem dan een bakplaat, zet die als een ijzeren muur tussen jou en de stad en richt je blik op haar: de stad wordt belegerd en jij bent de belegeraar. Dit alles zal een teken zijn voor het volk van Israël. 4 Daarna moet je op je linkerzijde gaan liggen en die de schuld van het volk van Israël laten dragen – alle dagen dat je op je zijde ligt, zul je hun schuld dragen. 5 Driehonderdnegenentwintig dagen lang geef ik je die last te dragen, één dag voor elk jaar dat het volk van Israël schuldig is geweest. 6 Wanneer je die dagen hebt volgemaakt, ga je vervolgens op je rechterzijde liggen om de schuld van het volk van Juda te dragen, veertig dagen lang: één dag voor elk jaar geef ik je die last te dragen (en verder)

In het N.T. laat Jezus de mens baden; Jezus smeert een blinde man modder in de ogen; Jezus raakt mensen aan. Het gaat dus niet alleen om het woord dat Jezus spreekt. Het ervaren is zeker zo belangrijk. Wij hebben vijf zintuigen, die allen belangrijk zijn in ons dagelijks leven. Maar zijn ze alle vijf belangrijk om te groeien in het geloof?

Laten we eens kijken naar het **reukorgaan**. Ruiken is belangrijk om voedsel te herkennen en te proeven. De reukzin is belangrijk om te weten of iets nog goed is of bedorven; om te weten of de omgeving veilig is of niet, om aangename geuren tot je te nemen en te genieten. Mensen bij wie het reukorgaan is aangetast geven aan dat zij heel veel missen en dat genieten van het eten aanzienlijk verminderd is. Het reukorgaan is een orgaan van herkenning, maar speelt het ook een rol in ons geloofsleven? De reukzin komt vooral ter sprake in de eredienst. Denk maar eens aan alle offers die aan God gebracht werden. In het O.T. wordt daar veelvuldig over geschreven. De wierookoffers en de geurige specerijen bepaalden de mensen bij Gods heiligheid. Paulus schrijft over de gaven als een 'geurig en aangenaam' offer voor God en in 2 Cor. 2 schrijft hij over het apostelschap als:

14 God zij gedankt dat hij ons, die één zijn met Christus, in zijn triomftocht meevoert en dat hij overal door ons de kennis over hem verspreidt als een aangename geur. 15 Wij zijn de wierook die Christus brandt voor God, zowel onder hen die worden gered als onder hen die

verloren gaan. 16 Voor de laatsten is het een onaangename geur die tot de dood leidt, voor de eersten een heerlijke geur die leven schenkt. Wie is geschikt voor deze taak?

Misschien is het goed om hier als individu, maar ook als gemeente wat meer bij stil te staan. Hoe kunnen wij in een eredienst een aangename 'geur' voor God zijn?

Naast ruiken is **proeven** heel belangrijk.

Toen mijn kinderen nog klein waren, vochten ze bijna om de schaal waarin het cakedeeg was gemaakt om die leeg te mogen lepelen (en likken). Mamma, mag ik even proeven? Hoe vaak proeven we niet om te zien of iets lekker is. Ik had een tante, die als we ergens een hapje gingen eten, zelf nooit iets bestelde maar van ieder bordje wilde proeven. En uiteindelijk at zij het meest van allemaal. Onze smaakzintuigen zijn krachtige zintuigen.

Ook in de Bijbel wordt over 'proeven' gesproken.

Ps. 34: 8 De engel van de HEER waakt over wie hem vrezen, en bevrijdt hen. 9 Proef, en geniet de goedheid van de HEER, gelukkig de mens die bij hem schuilt.

Ps. 119: 103 Hoe zoet zijn uw woorden voor mijn gehemelte, zoeter dan honing voor mijn mond.

104 Uw regels geven mij inzicht, daarom haat ik elk bedrieglijk pad.

Een belangrijk moment in de eredienst waarop we daadwerkelijk proeven is bij de viering van het Avondmaal.

Hoe belangrijk onze ogen zijn, dat weet je pas echt als er iets aan je ogen mankeert. **Kunnen zien** is heel belangrijk. In het O.T. is God aanwezig in een wolk, en laat zich zien als een rookkolom, als een brandende braamstruik. God als vuurkolom en milde regen. God maakt zich bekend en zet zijn woorden kracht bij met beelden. Zo worden zijn beelden en woorden zichtbaar bij het breken van het brood en het scheuren van het voorhangsel. De Geest die verschijnt in de gedaante van een duif of tongen van vuur. Wij mogen God zien in die ander en wij zien het werk van God in de gehele schepping. Communiceren doen we niet alleen met woorden, maar ook door middel van beelden die wij zien en in onze gedachten hebben. Misschien zouden we er met elkaar wat meer op moeten letten dat we elkaar aankijken bij het doorgeven van de schaal met brood of de beker wijn. Je weet je gezien, je hoort erbij, samen vieren we het avondmaal, samen mogen we Jezus ervaren.

Je mag alleen maar kijken en niet aanzitten, maar kinderen ontdekken de

wereld juist door **te voelen**, door dingen vast te pakken en in de mond te stoppen. Dit voelen hebben we nodig. Als ik een stof mooi vind, wil ik het ook graag voelen. Het zegt iets van de kwaliteit en of het aangenaam voelt. Het aanraken van elkaar kan iets te maken hebben met nabijheid en geborgenheid. In de westerse wereld leeft het lichamelijke minder dan in de oosterse wereld.

Zalving met olie, de voetwassing van Jezus, bidden onder oplegging van handen, hebben allemaal met voelen te maken. Paulus schrijft over het elkaar begroeten met omhelzing en broederlijke kus.

Zo is het staan in een kring en elkaar de hand geven na het avondmaal een mooi moment van nabijheid en intimiteit. Een mooie afsluiting van de avondmaalsviering.

God spreekt tot ons door zijn Woord en Hij wil dat wij luisteren. God spreekt ons **gehoor** aan, en God hoort ons. Hij wil een relatie met ons hebben. God komt tot ons in de donder (Exodus 19) of in een storm zoals bij Job, of in het zachte ruisen van de wind bij Elia. God spreekt ons gehoor aan bij het luisteren naar een preek of het voorlezen van een Bijbelgedeelte. Als je een goede relatie met God wilt hebben, is het goed om thuis ook de Bijbel te lezen. Het liefst hardop en dat wat je hebt gelezen laten bezinken, want Gods stem komt vanuit je hart. Ik zeg wel eens dat het gaan bidden voor mij is als het opnemen van de telefoon en zo contact leggen met God. Dit is mijn beeld: Ik heb een rode lijn naar boven. Door de muziek en de liederen die we zingen kunnen we geraakt worden. In de Bijbel wordt volop over muziek gesproken. God wil bezongen worden. Hele engelenkoren zingen de lof van de Heer. Zo komt God op velerlei wijzen tot ons en mogen wij luisteren.

Als je hier eens goed bij stilstaat, is het toch niet zo vreemd dat de jeugd zo veel waarde hecht aan het ervaren. Als het goed is, wordt je hele lichaam, je geest, je ziel geraakt en wordt je in beweging gezet. In beweging worden gezet voor en door God. Dat is toch wat we uiteindelijk willen en wat God van ons vraagt?

Geloven is niet alleen 'uit het gehoor', maar onze omgang met God wordt bepaald door ons gehele lichaam. Misschien moeten we een beetje wennen aan het idee, maar duidelijk mag zijn dat God ons zo geschapen heeft.

Gods zegen voor u allen
Uw pastor, *Willemijn Bakkes*
Boek: 'Open lijnen' door ds. P. Troost

Baptisten in de media

De afgelopen maanden zijn wij als Baptisten verschillende malen op radio of televisie aanwezig geweest. Heeft u een uitzending gemist? Via het secretariaat kunt u een opname lenen.

TV- uitzending 3 januari 2010

Dankdag van de Baptisten in Barneveld ter gelegenheid van 400-jarig jubileum Ds. Wigle Tamboer. Thema: Bidden en danken verbindt en verandert. Met deze dienst werd het jubileumjaar van vier eeuwen Baptisme afgesloten.

Radio-uitzending 17 januari 2010 vanuit Silo

Zondag 17 januari werd de dienst uitgezonden op radio 5, die een week eerder opgenomen is in Silo. Voorganger ds. Willemijn Bakkes. mmv de Slo Cantorij olv Alyde Touwen en met begeleiding van Nico Lok en Peter Spreeuwers. Thema: Durf om nieuwe wijn te vragen.

DVD- Kiezen voor Verbinding

Kiezen voor Verbinding was het thema van het jubileumjaar 400 jaar Baptisme 1609-2009.

Dit is ook de titel van een DVD, gemaakt door de Unie, aan het slot van het jubileumjaar. Een greep uit de inhoud:

- De historie van het baptisme vanuit Amsterdam, Hamburg en Gasselternijveen, belicht door ds. Anne de Vries
- De allereerste baptisten. Begin zeventiende eeuw vluchtten gelovigen uit Engeland onder leiding van John Smyth en Thomas Helwys naar Amsterdam. Zij vonden onderdak voor hun gemeentelijke activiteiten bij bakker Jan Munter in de Bakkerstraat. En in 1609 lieten zij zich aldaar op hun geloof dopen.
- Johan Gerhard Oncken stichtte begin negentiende eeuw in Hamburg de eerste Baptistengemeente op het Europese vasteland, waarna hij een enorme zendingsdrang aan de dag legde.
- Johannes Elias Feisser in Gasselternijveen doopte in 1845 zichzelf en zes anderen in een kanaal en stond daarmee aan de wieg van de eerste Nederlandse Baptistengemeente.
- Dopen in de 21e eeuw. Ds. Anne de Vries maakt een stap naar het heden en bezoekt een doopdienst in de Baptistengemeente in Hengelo (Ov).

Een boeiend en leerzaam programma over oorsprong en ontwikkeling van

het Baptisme in de afgelopen vierhonderd jaar.

Opname lenen? Dat kan

Wilt u een of meer opnames alsnog beluisteren of bekijken? Dat kan, het secretariaat beschikt over uitleenexemplaren van deze drie opnamen.

Mail secretariaat@silogemeente.nl of bel (033) 494.4313.

Vrouwenkoor Davina verleent haar medewerking in de dienst van 21 februari

Vrouwenkoor Davina is op 12 mei 2003 opgericht door drie vrouwen in Rijswijk (Gld). Dit ligt aan de overkant van Wijk bij Duurstede. Onze eerste dirigent was Frans de Jel, echtgenoot van een van de oprichters, en tot zij 3 jaar later gingen verhuizen was hun huis, aan de Rijnbandijk, de repetitieruimte van Davina. Op het repertoire stonden toen vooral Engelse Franse en Nederlandse klassiekers.

Vanaf 1 januari 2007 is onze huidige dirigent Frank van der Velden begonnen. Met zijn aantreden is veel veranderd. Het koor is gegroeid van ongeveer 10 tot 16 vrouwen, en er kwam veel Oost Europese muziek op het repertoire. Ons doel is nu om 50 procent wereld muziek en 50 procent anders te zingen.

Intussen repeteren we in de Rehoboth, het kerkgebouw van de Nederlands- hervormde Marinuskerk. We mogen deze gebruiken op voorwaarde dat we twee a drie keer per jaar in de kerk zingen. We zijn echter beslist geen kerkkoor.

Behalve onze optredens in de kerk hebben we ook gezongen op Monumentendag in Wijk bij Duurstede en bijvoorbeeld tijdens de opening van een nieuwe vleugel in het Ziekenhuis Rivierenland in Tiel en natuurlijk vorig jaar in Silo. Maar ook als er speciale gelegenheden bij onze koorleden zijn, zijn we vaak van de partij. Zo hebben we vorig jaar gezongen tijdens de begrafenis van een echtgenoot van een van onze koorleden en zingen we 14 februari bij een doopdienst voor de zoon van een van onze koorleden.

Ikzelf ben nu lid sinds januari 2008 en zing er met heel veel plezier.

We hopen u allemaal te ontmoeten in de dienst van 21 februari.

Ella HoEVERS

Een korte terugblik op de radiodienst van 10 januari

Ongeveer 2 jaar geleden werd ik door de vertegenwoordiger van de Baptisten bij Zentijd voor Kerken benaderd of Silo eventueel een radiodienst zou willen verzorgen voor ZvK. Na overleg met Arjan Noordhoek, onze liturg, heb ik een positief antwoord gegeven, maar kreeg al snel te horen dat het die keer niet doorging want alle openplekjes waren al vergeben. Een jaar later kwam weer het verzoek en het resultaat was dat wij afgelopen 17 januari te beluisteren waren over de radio. Duidelijk mag zijn dat dit niet zomaar gebeurt. Er gaat heel wat werk aan vooraf, zoals een aantal voorgesprekken, het maken van een draaiboek, alle onderdelen moeten geklokt worden. Zo zat Peter, de pianist, thuis de liederen te spelen met de klok ernaast. Ik had thuis achter mijn bureau alle onderdelen van het draaiboek geklokt en dan blijkt dat Peter alles toch wat sneller doet dan ik had verwacht. Alyde, de dirigente van de cantorij, had ook thuis de liederen geklokt en zo waren we met z'n allen lekker bezig. Alyde heeft thuis gekeken welke liederen voor de cantorij het beste bij de Bijbelteksten zouden passen en dan voelt het goed als je zulke positieve reacties krijgt van luisteraars over de keuze van de liederen en de dienst als geheel. Je streeft hiernaar en hoopt dat het zo overkomt, maar ieder beleeft een dienst toch op zijn eigen manier. Ik ben Alyde dankbaar dat zij hier tijd voor vrij heeft gemaakt en het mogelijk heeft gemaakt dat de cantorij kon zingen, want deze dienst viel buiten de geplande afspraken. Deze week kreeg ik nog een late reactie van iemand die zei: 'Wat kunnen jullie goed zingen in Silo!' Dank cantorij, voor jullie inbreng! Dank ook aan alle mensen die op die glibberige ochtend toch naar Silo zijn gekomen, want ieder van jullie heeft ervoor gezorgd dat deze dienst zo is gewaardeerd door de luisteraars. De technici en de regisseur waren onder de indruk van het gebouw, de akoestiek, de inzet en de hartelijkheid van de mensen en na afloop de heerlijke broodjes. Silo heeft een heel mooi visitekaartje afgegeven. Wij hebben de buitenwereld een beetje kunnen laten horen en laten zien wie we zijn als gemeente en dat we samen een gemeente zijn!

Hartelijke groet

Willemijn Bakkes, uw pastor.

Valentijnsconcert in de Silokerk op zondag 14 februari 2010

Aanvangstijd: 13.30 uur Toegangsprijs: € 5,00

Op zondag 14 februari geeft accordeonorkest RAC Bennekom voor de 3e maal een Valentijnconcert in de Silokerk te Utrecht.

Tijdens dit concert hoort u de veelzijdigheid van het accordeonensemble.

Het A-orkest van RAC Bennekom speelt onder leiding van dirigent Tim Fletcher klassieke werken van o.a. Mozart en Mahler. Verder zijn er gastoptredens van:

Het REL Trio dat muziek speelt van het wereldberoemde Motion Trio, hun muziek is gebaseerd op popmuziek. Dit trio bestaat uit de accordeonisten Jeroen Gulikers, Marco Dufour en Tim Fletcher.

Con Zelo, een groot en bijzonder accordeonorkest uit Hoogwoud onder leiding van dirigente Christa Groeneveld.

KNA Ensemble, een accordeonensemble uit Goor dat o.a. spetterende balkanmuziek speelt.

Het wordt een bijzonder concert dat u niet mag missen. U bent van harte welkom.

Carla op reis...

In Kenia ben ik al een keer eerder geweest. Toen heb ik de sloppenwijken van Nairobi bezocht. Een miljoen mensen op elkaar gepakt. Open riolen, stinkend afval, criminaliteit, misbruik, honger... Dit keer heb ik het totale andere uiterste van Kenia gezien.

Na twee en een halve dag de bush inrijden kom ik aan in Sunoni, een gebied van de Samburu, een zusterstam van de Masai. In mijn bagage een campingmatje en een slaapzak, aangevuld met allerlei hulpmiddelen, zoals zelfzepende washandjes, ontsmettingsjell-zonder water, tandenpoetsende kauwgom, nat wc-papier en haarlak met de naam

'cement' zodat je een week door kunt gaan zonder je haar te wassen.

Als we aankomen staan alle vrouwen en kinderen van de wijde omgeving klaar om ons op te wachten met zang en dans. Prachtig hoe kleurig zij eruitzien, hun gezang werkt zo aanstekelijk dat ik niet stil kan blijven staan. De krijgers van tussen de 12 en 30 jaar staan op gepaste afstand, die mogen zich niet mengen met de vrouwen. De mannen van 30 jaar en ouder liggen keurend te kijken naar 'hun vrouwen', zij hoeven zich niet moe te maken. Na een aantal uren zang en dans, speeches en het in ontvangst nemen van 2 geiten, die we de volgende dagen moeten gaan eten, zijn we allemaal wel aan een plaspaauze toe. We kwamen namelijk zo de auto uit, het gedruis in. We besluiten gezamenlijk dat achter de boom bij het ravijn, een stukje naar beneden klimmen, ons toilet zal zijn voor de komende dagen. Het toilet blijkt een gevaarlijke richel te zijn met een steile afgrond, je moet niet omvallen of uitglijden want dan lig je beneden, het uitzicht daarentegen is ongekend! Het plateau waar we op staan heeft een adembenemend uitzicht op de Rif Vallei. De komende dagen kamperen we hier, zonder elektra, zonder water, zonder douche en wc, echt survival! Maar met bijzonder gastvrije mensen en met de meest mooie zons op- en ondergangen op het toilet!



We zetten de tenten op en nadat we ingericht zijn gaan we aan het werk. We bezoeken deze stam omdat ze nog maar 2 jaar geleden zijn begonnen met onderwijs hier. Ik kan het me nauwelijks voorstellen, maar niemand in dit gebied is tot voor kort naar school geweest. De Samburu leven van veeteelt en zijn half nomadisch. De krijgers trekken met vee door het oerwoud, de vrouwen en kinderen zorgen voor het kleinvee thuis. Ze slapen bij het vee, halen water en brandhout, lopen met geiten door de bergen en dat is het dan. De afgelopen jaren is het extreem droog geweest in Kenia. Mensen van deze stam gingen dood van de honger. Omdat het veehouders zijn, weten ze niet hoe om te gaan met landbouw en voorraden aanleggen in vruchtbaardere tijden... Slapen bij de beesten veroorzaakt veel ziektes, ik heb nog nooit zoveel vliegen meegemaakt. Mensen nemen niet meer de moeite om ze weg te wapperen dus ze zitten

uitgebreid in ogen, neuzen en monden. Ik was geschokt over de verhalen van jongens en meisjes zo rond de leeftijd van 12 jaar. De jongens worden dan krijger en gaan weg van huis. De meisjes worden de dag na hun besnijdenis uitgehuwelijkt aan een man van 30 of ouder. De meeste mannen hebben 4 of 5 vrouwen. Veel vrouwen en baby's sterven tijdens of na de bevalling als gevolg van het te strakke littekenweefsel van de besnijdenis en/of de slechte hygiëne.

Onderwijs is de manier om naast lezen, schrijven en rekenen, het gesprek en de kennis over besnijdenis, hygiëne, landbouw, zorg voor moeder en kind op gang te brengen...

In de ochtend komen van heide en verre (soms bijna 2 uur lopen) de kinderen naar het schoolgebouwtje met 2 klassen. Alle leeftijden zitten nog door elkaar, iedereen mocht 2 jaar geleden meedoen. De leraar heeft zelf alleen maar "een soort van lagere school" en probeert nu wat hij weet over te dragen. Hij heeft 5 vakken waar hij les in geeft en heeft voor elk vak 1 boek, de leerlingen schrijven dus alles over van het bord. Alle kinderen krijgen pap en mais of rijst van school. Als er voedselschaarste heerst dan zijn dat de enige maaltijden die ze krijgen op een dag.



De kinderen die niet overdag naar school kunnen/mogen, omdat ze voor de dieren moeten zorgen, kunnen naar de herdersschool. Van vier tot 7 uur 's avonds of (als het echt pikke donker is) van 7 tot 10 's avonds komen nog 2 klassen vol met leerlingen. Het hele bijzondere van deze lessen is dat een meisje van 4 met haar oma van "erg oud" in dezelfde klas zitten. Soms zit er zelfs een verdwaalde krijger die alle regels aan zijn sandalen lapt omdat hij ook naar school wil. De Samburu zijn leergierig. Ze willen weten wat wij weten, waar we vandaag komen en hoe ze ook die dingen kunnen krijgen die wij hebben meegenomen.

Als ik 's avonds mijn tent uitkijk de paradijselijke vallei in, realiseer ik me dat het echt volledig stil is om ons heen.... dat is lang geleden dat ik dat zo'n stilte gehoord heb.

Ik ben onder de indruk van deze mooie Kenianen, gastvrij, open, in balans met (de harde) natuur. Zo anders dan ik heb meegemaakt in de sloppenwijken. Ik gun hen dit onderwijs, ik gun hen een bredere blik op

het leven en de mogelijkheden die er zijn om gezonder en kansrijker te leven. Maar als ik daar zo een paar dagen rondloop realiseer ik me wel dat er een hele andere kant aan de medaille zit. Natuurlijk heeft iedereen recht op onderwijs. Natuurlijk moeten de misstanden en vrouwonterende zaken als besnijdenis en uithuwelijken de wereld uit... maar ik realiseer me ook dat binnen 10 jaar de cultuur van de Samburu geruïneerd zal zijn. Geen mooie kralenkettingen meer, T-shirts en broeken, dat proces is al begonnen omdat wij deze week schooluniformen gebracht hebben. Geen geitjes meer van de gemeenschap die aan gasten worden geschonken, iedereen zorgt voor eigen hebben en houwten. Geen 4 vrouwen en 40 kinderen in de kraal, die voor de beesten kunnen zorgen. Geen evenwicht meer met de natuur, waar moeten ze van leven. Voor je het weet zijn de Samburu weg uit dit gebied, naar de grote stad waar elektra is en moderne geneugten, om daar het grote geld te gaan verdienen. En dan dansen ze in de hotels voor de rijke blanken hun Masai-dans en verdienen ze een habbekrats. Ik ben bang dat ik hen over 10 jaar in de sloppenwijken van Nairobi weer ga tegenkomen. En dat heet dan vooruitgang en ontwikkeling.... wat is het leven toch ingewikkeld.

Uit de Unie

Uniezendingsdag: De kracht van partnerschap

'De kracht van partnerschap.' Dat is het thema van de Uniezendingsdag die op zaterdag 20 maart wordt gehouden in Arnhem. Loeki van der Laan van de baptistengemeente Ede 'Op Doortocht', is docent missionair werk aan de Christelijke Hogeschool Ede en zal een lezing geven over dit thema. Daarnaast zijn er vier inspirerende workshops met als onderwerpen: Hoe krijg je zending in het hart van de gemeente, Partnerschap in het zendingswerk, Wat betekent een uitzending psychisch voor een zendeling en Hoe leg ik contacten met andere gemeenten binnen Europa. De dag duurt van 10.30 tot 15.30 uur en is gratis toegankelijk. Er is kinderopvang. Meer informatie en opgave: www.baptisten.nl.

Ontmoetingsdag voor vrouwen

Op 17 april willen baptistenvrouwen elkaar begroeten op een landelijke ontmoetingsdag met als thema 'Kiezen voor verbinding'. De dag wordt gepresenteerd door Carla van der Weelie. Sprekers zijn Anne Westerduin en Ada Hollander. Andere ingrediënten van de dag zijn zang en muziek en diverse workshops. De ontmoetingsdag vindt plaats in de Bethelkerk in

Barneveld. De toegangsprijs bedraagt 15 euro. Meer informatie: www.baptisten.nl (onder taakveld Vrouwenwerk).

Moeder-kindkamp

Het taakveld Vrouwenwerk en het taakveld Jeugdwerk organiseren deze zomer voor het eerst een 'moeder-kindkamp' op de Strubben in Schoonloo, bestemd voor alleenstaande moeders met hun kinderen, die financieel niet daadkrachtig zijn om op vakantie te gaan. Per gezin kost het moeder-kindkamp vijftig euro, ongeacht het aantal kinderen dat mee komt. Elke moeder krijgt een slaapkamer in het kamphuis en zal een week lang genieten van de natuur en tot rust komen. De kinderen verblijven in het kamphuis daarnaast, met een eigen team van leiders. Kinderen en moeders beleven beide hun eigen vakantieweek, maar zullen ook momenten samen delen. Het kamp heeft een christelijke grondslag. Meer informatie: www.nbjb.nl.

Data Unie-activiteiten

Regionale missionaire dagen	5-6 maart
Uniezendingsdag	20 maart
Landelijke ontmoetingsdag vrouwen	17 april
AfscheidswEEKend en reünie NBJB	14-16 mei
Voorjaars-AV	28-29 mei
Diverse zomerkampen NBJB	17-31 juli

Wout Huizing 25 jaar voorganger

Op 13 januari 1985 werd Wout Huizing bevestigd als voorganger van de Baptistengemeente 's-Gravenhage, in combinatie met pastoraal werk in verzorgingshuis Tabitha, ook in Den Haag. Op zondag 24 januari j.l. is in een feestelijke dienst in de



Baptistengemeente Den Haag stilgestaan bij het feit dat Wout 25 jaar aan die gemeente verbonden is, als voorganger en als voorganger in bijzondere dienst. Voor Silo waren Harryet Eykman en Henk Boeschoten aanwezig om Wout en zijn vrouw met dit jubileum te feliciteren. Ook waren er vertegenwoordigers van het woon- en zorgcentrum Tabitha, de Baptistengemeente Delft, het Baptistenseminarium en Stichting Reliëf, zijn huidige werkgever.

Het oude credo eigentijds ingevuld

Het thema van de dienst 'Leren over leven uit geloven en liefde' weerspiegelt de pastorale ziens- en zijnswijze zoals die zich de afgelopen kwart eeuw bij Wout heeft ontwikkeld. Zo verwees hij naar het oude baptisten credo dat hem altijd heeft aangesproken: spreek alzoo, doe alzoo. Ofwel, geloven is iets van hoofd, hart én handen. Zo geeft hij een specifieke invulling van het oude baptisten adagium 'iedere baptist een evangelist'. Of, in de woorden van de door Wout zo geliefde Franciscus van Assisi: 'Preek altijd. En maak, als het echt nodig is, gebruik van woorden'. Blijk geven van het geloof dat je bezielde, dat doe je allereerst met je daden. Met liefdevolle daden, omdat liefde niets anders is dan iets wat niet volmaakt is, met liefde ontvangen. Omdat God zo ook elk van ons wil ontvangen.

Nauwe banden

In de Silokerk is ds. Wout Huizing sinds jaar en dag een graag geziene gastspreker. Wout studeerde in de tachtiger jaren aan het Baptistenseminarium in Bosch en Duin en aan de Rijksuniversiteit Utrecht. Zijn vrouw Vera en hij waren in die tijd actief in onze gemeente. Ook waren zij beiden lid van het roemruchte musicalgezelschap Groep Silo. In de dienst memoreerde Wout dat de banden tussen Utrecht en Den Haag al oud zijn. Zij dateren in ieder geval al uit de jaren zestig toen ds. Jaap Broertjes voorganger van Silo was. Zijn vrouw Jos, een krasse negentiger, is al jarenlang een trouw lid van Den Haag. Ook ds. Rolf Venema, die in de jaren tachtig in Silo stond, was voorganger van Den Haag. En momenteel is onze voormalige ds. Tjeerd de Graaf er parttime voorganger. Deze relaties illustreren ook een spirituele verwantschap tussen Den Haag en Utrecht/Silo. Tijdens het jubileum hebben we opnieuw ervaren hoe innig en levendig deze band is.

Henk A. Boeschoten